

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.034 van 7 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Tsjetsjeen en hebt u de Russische nationaliteit. U zou geboren en getogen zijn in Chasavyurt, republiek Dagestan.

In 2006 zou u meegenomen zijn door de autoriteiten omdat u getuige was van een vechtpartij in de hoofdstraat. U zou vrijwel meteen vrijgekomen zijn en u zou hierdoor geen verdere problemen hebben gekend.

Op 3 januari 2008 zou uw buurman, (H. I.), u vlak voor middernacht hebben wakker gemaakt. Hij zou u gevraagd hebben om een kennis van hem met de wagen naar een ander deel van de stad te brengen.

U zou vertrokken zijn samen met uw buurman en diens kennis.

Na ongeveer tien minuten zouden jullie tegengehouden zijn aan een mobiele controlepost. Toen de documenten van de kennis gevraagd werden zou deze uitgestapt zijn en hij zou beginnen schieten zijn op de agenten. De agenten zouden meteen het vuur geopend hebben en ze zouden de kennis van uw buurman hebben doodgeschoten.

U en (H.) zouden door de politie meegenomen zijn. Jullie zouden elk afzonderlijk ondervraagd zijn. De onbekende passagier zou een rebel geweest zijn en u zou verdacht zijn

omdat u hem geholpen had. U zou mishandeld zijn en na zeven dagen zijn vrijgekocht door uw familie.

Uw broers zouden u naar het stedelijk ziekenhuis van Chasavyurt hebben gebracht en u zou gehospitaliseerd zijn tot 12 januari 2008. Daarna zou u ondergedoken zijn in Solnetsnoje.

Ondertussen zou de politie u bij uw ouders komen zoeken zijn. Hierbij zouden ze uw echtgenote en dochter hebben geslagen. (H.) zou eveneens door de ordediensten mishandeld zijn en hij zou overleden zijn in het ziekenhuis.

U zou Dagestan verlaten hebben op 6 maart 2008 en u hebt in België asiel aangevraagd op 10 maart 2008.

Na uw aankomst zou uw broer meegenomen zijn omdat men u niet kon vinden. Hij zou vrijgekocht zijn en hij zou zich nu in Moskou bevinden.

U bent in het bezit van een geboorteakte afgeleverd op 16 januari 1986, een rijbewijs afgeleverd te Chasavyurt op 2 februari 2008, een kopie van een verslag van een huiszoeking dd. 12 januari 2008, een medisch attest afgeleverd op 12 februari 2008 door het stedelijk ziekenhuis van Chasavyurt op naam van (D. R.), een medisch attest afgeleverd door het centraal stedelijk ziekenhuis van Askerchanov waarin verklaard wordt dat u opgenomen werd met o.a. een hersenschudding, een ongedateerde convocatie waarin u gevraagd wordt zich op 12 januari 2008 te melden bij het parket van Chasavyurt, en een ongedateerde convocatie om u te melden op 17 januari 2008 bij het parket van Chasavyurt."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele eigenaardigheden betreffende uw reisroute.

U verklaarde dat u zonder enige reisdocumenten naar België gereisd bent in een personenwagen en een minibus, hetgeen allerm minst aannemelijk is. U was ook niet in het bezit van valse documenten (CGVS, p. 5). Er zou onderweg wel een controle geweest zijn, maar men zou jullie probleemloos doorgelaten hebben hoewel u over geen enkele document beschikte.

U zou er ook geen idee van hebben via welke landen u bent gereisd (CGVS, p. 5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn

van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen.

Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in één van de EU-landen.

Dit impliceert dat personen die - zoals u - niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocumenten/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden.

In dit verband kan tevens worden vermeld dat uit informatie van de Poolse asielinstanties blijkt dat zowat alle etnische Tsjetsjenen die in Polen een asielaanvraag indienen in het bezit zijn van zowel een intern als een internationaal paspoort.

Vervolgens stel ik een aantal lacunes en tegenstrijdigheden vast die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Zo bent u niet in het bezit van uw intern paspoort.

Aanvankelijk beweerde u dat uw intern en internationaal paspoort door de overheid in beslag werden genomen. U stelde dat deze documenten tijdens een huiszoeking op 12 januari 2008 uit uw woning werden meegenomen door de autoriteiten (CGVS, p. 3 en 10). U zou bij deze huiszoeking niet aanwezig geweest zijn. Op 12 januari 2008 zou u uit het ziekenhuis van Chasavyurt ontslagen zijn en u zou meteen ondergedoken zijn bij familie (CGVS, p. 8 en 9). Ten tijde van uw arrestatie zou u uw binnenlands paspoort niet in uw bezit hebben gehad. U zou dit thuisgelaten hebben toen u vertrok met uw wagen om de kennis van uw buurman weg te brengen (CGVS, p. 7).

Later tijdens het gehoor verklaarde u dat u uw intern paspoort misschien na twee weken zou kunnen neerleggen. Gevraagd naar hoe u dit zou terugkrijgen van de autoriteiten moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 3).

Het intern paspoort is nochtans het document dat Russische/Dagestaanse onderdanen steeds bij zich moeten hebben om zich te kunnen identificeren bij een eventuele controle door de autoriteiten. Het is derhalve weinig waarschijnlijk dat men dit identificatiebewijs zou hebben meegenomen tijdens een huiszoeking, te meer daar het geen document betreft waarmee u het grondgebied van de Russische Federatie op legale wijze kan/kon verlaten. Het intern paspoort laat ook toe om een beeld te krijgen van uw domicilie en eventueel een tijdelijke domicilie elders in de Russische Federatie, afgiftes van internationale paspoorten en burgerlijke staat. Door het achterhouden van dit document maakt u het onmogelijk om hier een zicht op te krijgen.

Opmerkelijk in dit verband is ook dat u uw binnenlands paspoort niet hebt meegenomen toen u 's avonds laat vertrok om de kennis van uw buurman ergens naar toe te brengen. U zou toen enkel in het bezit geweest zijn van een rijbewijs dat beschadigd was en dat reeds vervangen had moeten zijn (CGVS, p. 7).

Nog vreemder is dat u na uw vrijlating uw verzekeringsbewijs naar het ziekenhuis liet overbrengen terwijl u uw binnenlands paspoort gewoon thuis liet liggen (CGVS, p. 10 en 11). Uw verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met de inhoud van de door u neergelegde kopie van het verslag van de huiszoeking dd. 12 januari 2008.

Dit verslag vermeldt immers enerzijds dat de huiszoeking tot doel heeft 'de arrestatie van Dubatchev Arsen' en anderzijds dat het huiszoekingsbevel dd. 11 januari 2008 voor aanvang van de huiszoeking aan u, Dubatchev Arsen Anvarovitsj, werd voorgelezen. Nog volgens het verslag kreeg u een kopie ervan en ondertekende u het. Volgens uw verklaringen was u nochtans helemaal niet aanwezig (CGVS, p. 10).

Nog volgens het verslag werd er bij de huiszoeking niets in beslag genomen, terwijl u beweerde dat uw binnenlands- en internationaal paspoort in beslag werden genomen (CGVS, p. 3 en 10).

De inhoud van dit document stemt dus helemaal niet overeen met uw verklaringen. Er kan dan ook geen bewijskracht aan gehecht worden.

Tot slot is het zeer merkwaardig dat u de correcte naam niet kent van de persoon die de oorzaak zou zijn van al uw problemen. U zou zomaar een onbekende vervoerd hebben

zonder diens naam te vragen. Zelfs na ondervraging door de politie zou u de naam niet te weten gekomen zijn, en na uw vrijlating zou u nooit gevraagd hebben naar de identiteit van de vermoorde rebel die u had vervoerd (CGVS, p. 9).

Ten slotte stelde u dat u zeker te weten dat er geen gerechtelijke procedure tegen u gestart werd, hetgeen bevreemdend is gezien u volgens uw verklaringen gezocht werd en convocaties ontving (CGVS, p. 9).

U stelde in dit verband dat uw buurman (H.) in het ziekenhuis zou overleden zijn. Officieel zou hij gestorven zijn aan een hartaanval maar uw oom, (Z. S.) die hoofdinspecteur is bij de politie zou verteld hebben dat hij stierf ten gevolge van mishandelingen tijdens zijn detentie. U beweert dat u gezocht wordt omdat men u beschouwt als een getuige van zijn dood die uit de weg geruimd moet worden, hetgeen totaal geen steek houdt (CGVS, p. 9 en 10). U was immers geen getuige van de dood van uw buurman en zou slechts via derden op de hoogte gebracht zijn van zijn overlijden. Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat de ordediensten u zouden oproepen om u te liquideren omdat ze denken dat u meer zou weten over de dood van uw buurman.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Het rijbewijs werd aan uw broer overhandigd tegen betaling van 2000 euro nadat uzelf reeds ondergedoken zat en gezocht werd (CGVS, p. 11). Het kan dus niet aanvaard worden als een bewijs van uw identiteit. In dit verband verklaarde u tevens dat uw echtgenote uw intern paspoort en uw rijbewijs in de wasmachine had gestopt en dat deze zo ernstig beschadigd waren dat u ze diende in te ruilen voor nieuwe (CGVS, p. 4). U zou reeds in de zomer van 2007 een nieuw intern paspoort hebben afgehaald maar het beschadigde rijbewijs zou u hebben bijgehouden tot uw broer in februari 2008 een nieuw rijbewijs voor u verkreeg tegen betaling (CGVS, p. 4,7 en 11).

Met betrekking tot de twee convocaties waarin u gevraagd wordt zich te melden bij het parket van Chasavyurt op 12 januari 2008 en op 17 januari 2008 in de hoedanigheid van beschuldigde dient opgemerkt te worden dat uit deze convocaties niet kan afgeleid worden van welke feiten u wordt beschuldigd. De oproepingen kunnen dus om het even wat

betreffen. Bovendien werd het strookje dat fungeert als bewijs van afgifte, en dat bestemd is voor de politiediensten, bij geen van beide convocaties ingevuld.

Het medisch attest op uw naam vermeldt enkel uw letsels, maar niet hoe u deze hebt opgelopen.

Het tweede doktersattest op naam van uw dochter (D. R.), maakt enkel melding van een letsel aan het voorhoofd maar niets over de oorzaak ervan.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van de asielaanvraag van uw broer (V. D.) (O.V. 5.977.004) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.”

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift z.d. een schending aan van de artikelen 52, §1, 7° en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij wijst op het feit dat hij naar België is gereisd met de hulp van een passeur, die hem vroeg geen vragen te stellen, hetgeen verklaart waarom hij niet kan aangeven met welke reisdocumenten hij heeft gereisd. Hij voegt hier aan toe dat uit informatie vervat in het administratief dossier echter blijkt dat passeurs vaak gebruik maken van vervalste reisdocumenten. Zelfs indien besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van zijn reisweg, meent verzoeker dat dit de Commissaris-generaal niet ontlast van het onderzoek ten gronde van zijn asielrelaas.

Hij herhaalt dat hij zijn intern en internationaal paspoort niet kan voorleggen omdat deze werden meegenomen door de politiediensten tijdens de huiszoeking van 12 januari 2008.

Hij stelt dat de argumentatie van de Commissaris-generaal dat de politie zijn paspoorten niet in beslag heeft genomen omdat zij het hem anders onmogelijk maken het land te ontvluchten, niet aannemelijk is, aangezien de politiediensten juist door hem zijn vluchtmogelijkheden te beperken een grotere kans maakten hem te kunnen aanhouden.

Hij stelt dat *“het grieft (hem) ten zeerste dat de Commissaris-Generaal insinueert dat (hij) niet van Tsjetsjeense origine zou zijn c.q. niet afkomstig zou zijn uit Dagestan”*. Hij meent dat hij zijn origine en afkomst tijdens zijn verhoor voldoende heeft aannemelijk gemaakt.

Hij verklaart over het proces-verbaal van de huiszoeking van 12 januari 2008 dat hij neerlegt, dat dit stuk foutieve informatie bevat, te wijten aan het misbruik en de corruptie waarvoor de Russische politiediensten bekend staan. Hij stelt dat hij nooit de kans heeft gehad deze fouten recht te zetten, aangezien hij niet aanwezig was tijdens de betrokken huiszoeking. Hij stelt dat aan deze afwezigheid geloof dient te worden gehecht, aangezien hij er meer belang bij had te verklaren dat hij er wel bij aanwezig was.

Hij stelt dat bewijswaarde moet worden toegekend aan de convocaties die hij neerlegt, aangezien deze kaderen binnen zijn verklaringen. Hij geeft aan dat het feit dat de afgiftestrookjes niet werden ingevuld hem niet ten laste kan worden gelegd, aangezien het een fout betreft van de politie en niet van hem. Hij stelt dat hoe dan ook niet betwist kan worden dat hij ze ontvangen heeft, aangezien hij ze voorlegt. Hij wijst nog op het feit dat in Dagestan convocaties nooit de feiten vermelden waar de opgeroepen persoon van beschuldigd wordt.

Hij geeft aan dat ook de medische attesten die hij voorlegt, een bevestiging vormen van zijn verklaringen.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat geloof dient te worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Hij wijst ook op de huidige preciaire veiligheidssituatie in Dagestan waarbij personen verdacht van bijstand aan de rebellen, blijvend worden vervolgd door de autoriteiten. Hij verwijst hiertoe naar de informatie vervat in het administratief dossier. Hij stelt dat de situatie niet aan de beterhand is, integendeel, en verwijst hiertoe naar het rapport “Combat on Terrorism and Human Rights in the North Caucasus” van de organisatie “Memorial”.

Hij wijst er ten slotte op dat uit laatst vermeld rapport blijkt dat hij hoe dan ook vervolgd zal worden in Dagestan gelet op zijn asielaanvraag in België.

Hij meent dat van hem dan ook de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat verzoekers aangevoerde schending van artikel 52, §1, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980 niet dienstig is, aangezien de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal niet werd genomen op basis van artikel 52, §1, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980, maar op grond van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, eerste lid, 1° van dezelfde wet.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker blijkt te beweren, uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal zich helemaal niet heeft ontdaan van het onderzoek ten gronde van zijn asielaanvraag.

De Commissaris-generaal legt in de bestreden beslissing echter terecht de nadruk op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg naar België. Immers, beweert verzoeker dat zijn internationaal paspoort werd in beslag genomen door de overheden van zijn land van herkomst naar aanleiding van een huiszoeking (zie verhoorverslag van 22 april 2008, p. 3).

Aan deze bewering kan echter geen geloof worden gehecht.

Verzoeker verklaart tijdens zijn verhoor van 22 april 2008 uitdrukkelijk dat hij zijn reis naar België aflegde noch met eigen reisdocumenten, noch met valse reisdocumenten (zie verslag, p. 5). Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij niet weet met welke reisdocumenten hij naar België is gereisd, vindt dan ook geen steun in het administratief dossier.

Verzoeker verklaart echter ook dat hij naar België is gereisd in een personenwagen en een minibus, en dat hij éénmaal gecontroleerd werd.

Gelet op de informatie vervat in het administratief dossier (zie stuk 12, CEDOCA-antwoorddocument 'tch2006-180w'), waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij er zonder reisdocumenten in geslaagd is naar België te reizen in een personenwagen en minibus.

Gelet op verzoekers verklaring dat hij een controle onderging, besluit de Raad dat verzoeker voor zijn reis naar België in het bezit was van zijn internationaal paspoort, voorzien van een visum, en dat dit paspoort dan ook niet in beslag werd genomen door de autoriteiten van zijn land van herkomst.

Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op de helling.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat zijn beide, intern en internationaal, paspoorten, werden in beslag genomen bij een huiszoeking door de autoriteiten van zijn land van herkomst, omdat hij werd verdacht van steun aan de Tsjetsjeense rebellen, blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker zich tegensprekt over het lot van zijn intern paspoort.

Terwijl hij aanvankelijk aangeeft dat deze is *"meegenomen door overheid op 12/01/2008"*, stelt hij nagenoeg onmiddellijk erna dat hij zijn intern paspoort kan voorleggen maar *"enkel binnen twee weken"* omdat *"ik moet het vragen"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 3).

In de bestreden beslissing wordt daarnaast terecht opgemerkt dat *"Het is [...] weinig waarschijnlijk dat men dit identificatiebewijs (lees: zijn intern paspoort) zou hebben meegenomen tijdens een huiszoeking, te meer daar het geen document betreft waarmee u het grondgebied van de Russische Federatie op legale wijze kan/kon verlaten."*

Aangaande de opmerking in het verzoekschrift (p. 5) dat in de beslissing wordt geargumenteed dat de politie verzoekers paspoorten toch niet in beslag zal nemen omdat het hem anders onmogelijk wordt gemaakt het land te verlaten, stelt de Raad vast dat dit argument nergens voorkomt in de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn intern en internationaal paspoort nog in bezit heeft maar achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

De Raad benadrukt dat een dergelijke handelswijze haaks staat op de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nr. 205) maar ook zware twijfel zaait over zijn beweerde vrees voor vervolging (ibidem, nr. 49).

De Commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat *“Het intern paspoort laat ook toe om een beeld te krijgen van uw domicilie en eventueel een tijdelijke domicilie elders in de Russische Federatie, afgiftes van internationale paspoorten en burgerlijke staat.”*.

Verzoeker maakt het de Belgische asieldiensten dan ook onmogelijk om een zicht te krijgen op zijn reële individuele verblijfssituatie vóór zijn komst naar België.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing echter niet blijkt dat door de Commissaris-generaal wordt getwijfeld, zoals in het verzoekschrift (p. 6) wordt geïnsinueerd, aan verzoekers etnische origine en herkomst uit Dagestan.

Wel is het door de houding van verzoeker onmogelijk zijn recente verblijfplaatsen vóór zijn komst naar België te achterhalen, hetgeen uiteraard belangrijk is voor zijn asielrelaas, dat zich, naar zijn beweringen, recentelijk in Dagestan zou hebben afgespeeld.

Naast zijn recente verblijfssituatie, maakt verzoeker echter ook zijn asielrelaas niet aannemelijk, noch met zijn verklaringen, noch met bewijsstukken.

Verzoeker legt immers ongeloofwaardige verklaringen af.

De Raad schaarde zich in dit verband achter de motivering van de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is *“dat u de correcte naam niet kent van de persoon die de oorzaak zou zijn van al uw problemen. U zou zomaar een onbekende vervoerd hebben zonder diens naam te vragen. Zelfs na ondervraging door de politie zou u de naam niet te weten gekomen zijn, en na uw vrijlating zou u nooit gevraagd hebben naar de identiteit van de vermoorde rebel die u had vervoerd (CGVS, p. 9).”*.

Eveneens stelt de bestreden beslissing terecht *“U beweert dat u gezocht wordt omdat men u beschouwt als een getuige van zijn dood die uit de weg geruimd moet worden, hetgeen totaal geen steek houdt (CGVS, p. 9 en 10). U was immers geen getuige van de dood van uw buurman en zou slechts via derden op de hoogte gebracht zijn van zijn overlijden. Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat de ordediensten u zouden oproepen om u te liquideren omdat ze denken dat u meer zou weten over de dood van uw buurman.”*.

Wat verzoekers aangevoerde bewijsstukken betreft, stelt de Raad vast dat het proces-verbaal van de huiszoeking van 12 januari 2008 dat verzoeker voorlegt, slechts een kopie betreft, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht wegens het gemak waarmee kopieën te vervalsen zijn door knip- en plakwerk. Verzoeker geeft daarenboven trouwens zelf aan dat dit stuk foutieve informatie bevat.

Wat de door verzoeker voorgelegde convocaties en medische attesten betreft, en ook voor de overige door hem neergelegde documenten, schaarde de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing, die op terechte wijze aangeeft dat deze stukken geen bewijs uitmaken van verzoekers verklaringen; verzoeker weerlegt trouwens in zijn verzoekschrift de motivering niet.

De Raad merkt immers op dat aan documenten immers slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Daarnaast betreft verzoekers verklaring dat in Dagestan convocaties nooit de feiten vermelden waarvan men beschuldigd wordt, slechts een loze bewering, die hij niet staft.

Benadrukt dient tenslotte dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat de Commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers asielrelaas geen geloofwaardigheid verdient; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan onvoldoende is, aangezien een gegronde vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond en verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

Wat verzoekers bewering betreft dat hij omwille van zijn asielaanvraag in België een gegronde vrees voor vervolging loopt in zijn thuisland, schaaft de Raad zich achter de argumentatie van verweerder in zijn nota van 30 januari 2009 dat *“deze stelling niet kan weerhouden worden. Verweerder herhaalt vooreerst dat de door verzoeker aangehaalde problemen in zijn land van herkomst terecht ongeloofwaardig worden geacht. Verder is deze stelling van verzoeker een loutere bewering die niet wordt gestaafd met concrete elementen. Uit het rapport waar verzoeker naar verwijst blijkt niet dat men door het loutere feit van asiel te hebben aangevraagd het risico loopt op foltering en gevangenschap. Het rapport stelt inderdaad dat mensen en organisaties die openlijk spreken over mensenrechtenschendingen in de noordelijke Caucasus worden aangevallen en vervolgd. Uit de voorbeelden die worden geciteerd blijkt echter duidelijk dat het gaat om mensenrechtenorganisaties en kranten die berichten over mensenrechtenschendingen, personen die werken voor mensenrechtenorganisaties en personen die herhaaldelijk beroep hadden gedaan op mensenrechtenorganisaties en interviews hadden gegeven aan kranten.*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, door het enkele feit van asiel te hebben aangevraagd in België, zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Het indienen van een asielaanvraag in België kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met het publiekelijk aanklagen van de mensenrechtensituatie.

Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn asielaanvraag in België.

Tenslotte wenst verweerder er op te wijzen dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift voor de eerste keer gewag maakt van zijn vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn asielaanvraag in België. Verzoeker heeft een dergelijke vrees noch tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal aangehaald.”

5.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en beweert dat hij door zijn vermeende bijstand aan een rebel en zijn asielaanvraag in België, een reëel risico loopt op ernstige schade.

5.2. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 4.2. en beschikt verder over geen gegevens die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.